

den röde

ARBEIDEREN

Nr. 4 26/2 - 11/3 1977 5. Årg. Organ for Kommunistisk Arbeiderforbund Pris Kr. 1

8. MARS: Boykott begge klassesamarbeidstogene

I år som i fjor arrangeres det rundt om i landet to "forskjellige" demonstrasjonstog på 8. mars - den internasjonale sosialistiske kvinnedagen.

Tross mulige mindre lokale variasjoner er konstellasjonene bak demonstrasjonene såvidt vi har erfart de samme over hele landet: ett demonstrasjonstog i regi av de såkalte 8. mars-komiteene - Kvinnefrontens og AKP's nyskapning i anledning dagen - og ett i regi av forskjellige kvinneorganisasjoner, i Oslo kalt "Samarbeidsutvalget for 8. mars". Dette består av Oslo kvinnesaksforening, Norsk Kvinneforbund, Nyfeministene, Lesbisk bevegelse og Brød og Roser.

I utgangspunktet vil vi si oss enig med "8. mars-komiteen" i Oslo når det hevdes: "Det er bare grunnlag for ett tog i år. Brød og Roser bør slutte seg til 8. mars-komiteens tog!" På samme grunnlag bør også alle kommunister og progressive boykotte begge togene.

DEMONSTRASJONEN IVARETAR
BORGERSKAPETS OG SMÅBORGER-
SKAPETS INTERESSER

De to togene har nemlig et felles grunnfestet feministisk utgangspunkt: Begge henvender seg til kvinner som enkeltlig gruppering. "Samarbeidsutvalget" sier det slik: "Feminister, søstre og sympatisører kom

og gå i tog 8. mars! Kvinner og kvinner - sammen er vi sterke." 8. mars-komiteene hevder på sin side at "bare deres plattform tar utgangspunkt i kvinnes interesse. Kvinner kjemp for egne krav!"

De to togene er en hån mot den internasjonale kvinnedagens innstiftelse og tidligere tradisjoner. Dagen ble innstiftet på den internasjonale sosialistiske kvinnekongress i 1910. I resolusjonen som lå til grunn for innstiftelsen heter det: "I forståelse med proletariatets klassebevisste politiske og faglige organisasjoner i hvert enkelt land arrangerer de sosialistiske kvinner i alle land hvert år en kvinnedag... Kravene må belyses i sin sammenheng med den sosialistiske oppfatning av hele kvinnespørsmålet".

Den sosialistiske oppfatning av kvinnespørsmålet har aldri vært og - og kan selvfølgelig ikke være - at kvinner som gruppe har felles en-

Forts. side 5

Albanske arbeidets partis 7. kongress: Bekjemp det egne borgerskapet

I fjor høst avholdt de albanske kommunistene, Arbeidets Parti, sin 7. kongress. I beretningen til kongressen kommer Enhver Hoxha inn på Albanias økonomi, politikk og ideologi. Også den internasjonale situasjonen blir tatt opp og behandlet på en grundig måte.

Vi vil her kort komme inn på hva som sies om verdenssituasjonen og Folkerepublikken Albanias utenrikspolitikk -

Enhver Hoxha slår i beretninga fast at vurderinga av de ulike kreftene på den verdenspolitiske arena må utgå fra en marxistisk klasseanalyse og at situasjonen må vurderes ut fra det internasjonale proletariatets objektive interesser.

KAMP MOT SUPERMAKTENE

Beretninga slår fast at de to imperialistiske supermaktene, USA og Sovjet, utgjør den viktigste trussel mot verdensproletariatet og de undertrykte land og folks kamp for frigjøring. Hoxha slår fast, i rake motsetning til f.eks. AKP-gruppen, at USA "forblir det kapitalistiske ut-

Forts. side 4

Skånland med utopisk fascisme

Direktør Hermod Skånland i Norges Bank gir seg ikke i sin utrettelige iver etter å finne midler til å kontrollere og holde lønningene nede!

I og med de siste års kombinerte oppgjørform er det tidligere Skånlandutvalgets innstilling i store trekk gjennomført i sitt innhold selv om formen er blitt noe forskjellig.

Verken Skånland-utvalgets forslag eller de kombinerte oppgjør er imidlertid egnet til å skaffe den nødvendige kontroll med den lokale lønnsregulering som kommer utenom tariffoppgjørene.

IMPERIALISME
OG
OPPORTUNISME

Se side 3

Når vi vet at den helt overveiende lønnsøkning som arbeiderklassen har oppnådd etter krigen her i landet, er kommet gjennom utenomtariffmessig lønnsregulering, skjønner vi at kapitalistene og deres stat - LO inkludert - er svært interessert i å komme dette ondet til livs.

Direktør Skånland beveget seg imidlertid over i utopienes rike på dette feltet da han i et foredrag i Statsøkonomisk Forening den 14. februar foreslo at det skulle fastsettes en øvre grense for gjennomsnittlig lønnsregulering fra det ene år til det neste i den enkelte bedrift, og at bedrifter som gikk ut over denne rammen, skulle pålegges en tilsvarende ekstraskatt.

Det var ganske nødvendig at dette forslaget omgående ble avvist av både NAF, LO og staten. Det får være grenser for å gå for fort fram mot kapitalens framtidige tusenårsrike!

Både NAF og LO, som altså sammen har gått inn i kombinerte

Forts. side 5

Svalbard, Barentshavet og norsk imperialisme

I den senere tid har spørsmål omkring områdene nord for Nord-Norge vært gjenstand for endel debatt. Det har ført

gjenstand for endel debatt. Det har først og fremst dreid seg om Svalbards folkerettslige status og om spørsmålet om deling av Barentshavet mellom Norge og USSR.

Denne artikkelen skal presentere prinsippene for det vi mener er en kommunistisk vurdering av disse spørsmålene.

Svalbards status er slått fast i Svalbard-traktaten fra 1900. Denne gir Norge "overhøyhet" over øygruppa, mens alle nasjoner som har undertegnet eller senere sluttet seg til traktaten, har like rettigheter til økonomisk virksomhet der. Fra norske myndigheter har det ikke vært framsatt noe ønske om revisjon av Svalbardtraktaten. Krav om dette har imidlertid blitt reist blant tradisjonelt krigshisserske lag innen småborgerskapet. Hva angår delingen av Barentshavet, har det pågått forhandlinger mellom Norge og USSR, som imidlertid i øyeblikket er avbrutt. Norge har her

krevd deling etter midtlinjeprinsippet (som forøvrig er det internasjonalt mest benyttede delingsprinsipp), mens USSR har krevd deling etter sektorprinsippet.

Fra ledende kretser i DNA har det på en allmenn måte blitt ytret ønske om en mer aktiv og framfor alt mer selvstendig norsk politikk i nord-områdene, inkludert Svalbard, selv om det altså ikke har blitt krevd revisjon av Svalbard-traktaten.

Bakgrunnen for denne store interessen kan antydes i det følgende: Strategisk; Imperialismen leder før eller senere nødvendigvis til krig. "Fredsperioder" i den imperialistiske epoke er ikke annet enn en kontinuerlig forberedelse til nyoppdeling av verdens markeder og ressurser. De imperialistiske lands utenrikspolitikk er i det hele bare forståelig ut fra dette perspektivet.

I denne situasjonen er nordområdene av stor betydning. Dette har særlig sammenheng med plasseringen av USSR flåtebase på Kola. Denne regnes som verdens største flåtebase og er beregnet

Forts. side 4

I serien 'Marxistiske hefter' - som utgis av Kommunistisk Arbeiderforbund - foreligger nå endelig nr. 2, Marx, Engels og Lenin om proletariats diktatur, og nr. 3, Klasser og grupper i det borgerlige samfunn.

Som tidligere meldt består Marx, Engels og Lenin om proletariats diktatur av en serie artikler hentet fra det kinesiske uketidsskriftet Peking Review for 1975. Artiklene var et svært viktig ledd i den kampanjen for å styrke proletariats

Begge heftene er viktige våpen i enhver klassebevisst arbeiders hånd i kampen mot borgerskapet og dets revisjonistiske og småborgerlige talsmenn i arbeiderbevegelsen. Sammen med nr. 1 i serien Marxistiske hefter - AKP i norsk politikk (for tida utsolgt) - representerer de en kvantitativ ikke så uhyre stor, men kvalitativt kraftig styrking av den revolusjonære litteraturen her til lands.

Marxistiske hefter

maktposisjoner i Kina som da gikk, og representerer en glimrende innføring i den delen av marxismen-leninismen som består i teorien om nødvendigheten av proletariats diktatur for å nå fram til det klasse-løse samfunn. Artiklene er oversatt av Line Dedichen. Heftet er på 70 sider og koster bare kr. 8,-

Heftet om klasser og grupper i det borgerlige samfunn gir en forholdsvis lett åtteliggende innføring i Marx' teori om klassene i det kapitalistiske samfunnet og deres innbyrdes stilling. Det er en revidert utgave av et hefte som tidligere ble utgitt av Kommunistisk Universitetslag, med samme tittel. Heftet er på 20 sider, og koster kr. 3.50.

NYTT HEFTE OGSÅ AV RØDE FANE!

Nå foreligger også - noe forsinket - nr. 4 av tidsskriftet Røde Fane, teoretisk tidsskrift for Kommunistisk Arbeiderforbund (altså ikke AKP-gruppens piratutgave!).

Nummeret inneholder en lengre lederartikkel om det norske "militær-industrielle kompleks" og dets nasjonalistiske støttespillere i DNA, SV og AKP.

Videre bringer nummeret tre nye bidrag til analysen av det kapitalistiske klassesamfunnet i Norge - et om kapitalismens forhistorie og etablering her i landet, et om kapitalismens gjenreisning i Norge etter krigen og et om forholdet mellom driftsmåte og arbeiderklasse i jern- og metallindustrien i 1870-åra.

Røde Fane koster kr. 7,- pr. nummer i løssalg. Fra og med i år vil tidsskriftet komme regelmessig hvert kvartal. Nr. 1 1977 kommer ca. 1. april.

Tidsskriftet viser seg å bli hurtig utsolgt. Det lønner seg å abonnere (kr. 25 - pr. 3r).

NKF -FRAMSTØT MOT TEATERTEKNIKERNE

LO's bestrebelser på å knytte fagforeningene enda sterkere til det borgerlige statsapparatet er de siste åra blitt sterkere.

En av de flinkeste medhjelpere i så måte har vært Norsk Kommuneforbund. Klarest kom vel det til uttrykk da styret i SEF ble ekskludert fra NKF og det ble besluttet å opprette mindre avdelinger under ledelse av et interimstyre i hver avdeling.

Hvordan møter så ledelsen i SEF disse provokasjonene? Jo, de oppretter en forening utenfor NKF og LO! De samme folkene som kjekt og stolt i småborgertoget 1. mai (FFF) marsjerte under parolen Gjør LO til en kamporganisasjon!

Det skal tydeligvis skje på følgende måte:

For å gjøre LO til kamporganisasjon må man melde seg ut av LO. Eller som Darwin P. Erlandsen ville sagt det: Goddag mann, hostesaft!

Nå hevdes det riktignok fra enkelte AKP-hold at de aldri har ment den parolen slik som den sto (sjølkritikk?), men til gjengjeld så gjelder parolen; Gjenreis fagforeningene som kamporganisasjoner. Med henblikk på det som har skjedd i SEF, blir jo den parolen om mulig enda mer latterlig.

Etter suksessen i SEF har NKF forsøkt å provosere fram det samme

resultatet i Film og Teater teknisk forening under tarifforhandlingene.

I etter hvert velkjent stil turte de fram med hemmelige møter bak ryggen på foreninga, flettet inn en passus i riksmeklingsmannens forslag om at "Norsk kommuneforbund skal ha fullmakt til å godta et forhandlingsresultat(!)" og under uravstemningen nektet de foreningens tillitsmenn å være til stede. Det er vel også kjent at NKF underkjente innsendte stemmer fra regionteatrene.

AKP valgte ved dette tilfellet ikke å reise forslag om utmeldelse av Norsk Kommuneforbund. Trass i at stemningen var opphisset på medlemsmøtet etterpå, løp det hele ut i sanden med protester om at "Forbundet hadde satt seg ut over foreningens vedtekter" etc.

Som påvist kjørte AKP to forskjellige linjer i disse to nesten parallelle sakene. Hvilket skulle vise at de i grunnen ikke har noen faglig linje. Det siste burde i hvert fall ikke forbaure kommunister.

Småborgerskapets ideologi er både reaksjonær og selvmodsigende, og da er det bare rimelig at når en av dets fremste fanebærere, AKP (forkledd som kommunister) skal forsøke å føre en faglig politikk, blir resultatet det samme.

Grimberg

Det er noen som juler - -

Nå er ikke det noe sensasjonelt - for lønnen er og har alltid vært en del av livet og av hverdagen.

Det jeg tenker på er den situasjonen som Per Borten har skapt med sin uttalelse om overvåking. For mange synes det sikker rart at de selvfølgeligheter han kom med, skulle skape røre - for dette er jo noe man har regnet med i mange Bryhns år.

En kraftig reaksjon ble det imidlertid og her er det tydelig for all verden at noen juler - enten Borten eller Gundersen Melbye - for å nevne noen sentrale navn. Alle er betydelige menn i landet, menn med innflytelse, menn som kjommende slekter skal se opp til som

idealer. Alvorlige sto de der foran hele det norske folk og skropte. Det verste er at de var fullstendig klare over hva de gjorde.

Nå er det vanskelig å få monopol på sannheten - så jeg skal ikke stå fram å si at det er den ene eller andre parten som juler, men Borten er det ikke.

Som en knøttliten representant for de overvåkete, tillater jeg meg å komme med et lite beskjedent tips til de ærede overvåkete: Ta en titt på folk i egne rekker også, se litt på departementsfolk - jfr. frk. Galtung Haavik - sjekk avisredaksjonene. Dette er mennesker som er tilhengere av et kapitalistisk samfunn - folk som derfor ofte er til salgs for penger.

EN IKKE HELT VELLYKKET REVISJONISME

I Arbeiderbladet for 21. januar finner man et leserinnlegg som på en ganske interessant måte kaster lys over utviklingstendenser i den moderne revisjonismen, særlig med hensyn til Fagforeningenes rolle. Innlegget er skrevet av NKP'eren Robert Feiring. Feiring kommer her med et forslag som vi tror vil få også aktivt arbeidende revisjonister i fagbevegelsen til å sperre øynene opp. Feiring foreslår rett og slett å nedlegge LO. For Feiring er fagforeningenes tradisjonelle oppgaver utelukkende å løse samarbeidsproblemer i produksjonen og sikre økonomiske interesser. Disse oppgavene blir nå løst av en rekke offentlig oppnevnte samarbeidsorganer både på bedriftene og i nasjonale målestokk. Kronen på verket er tydeligvis de kombinerte lønnsoppgjør, som nå blir en regel. Feiring skriver:

Hvis dette er tilfelle, slik at regjeringens regulerte oppgjør også sikrer en nærmere bestemt prosentvis stigning i den realdisponible inntekt samtidig som en mestrer lavtlønnsproblemer og den kjønnsbestemte ulikheten - vil også fagorganisasjonenes tradisjonelle oppgaver bli ivarett av en ny institusjon.

Lønsspørsmål som fagorganisasjonen hittil har løst gjennom forhandlingsinstitusjonen ser nå ut til å kunne bli ivarett og løst av en ny statlig ekspertinstitusjon.

Vi gjengir ikke dette innlegget i første rekke for å vise hvordan det fra NKF-hold til stadig kommer til uttrykk oppfatninger om at staten er et klassenøytralt organ. At man på det hold oppfatter motsigelsen mellom arbeid og kapital som en konflikt som kan løses med vanlige midler i det borgerlige samfunn skal vel heller ikke forbaure noen. I denne sammenheng er det også interessant å legge merke til hvordan man uten videre går ut fra at LO er fullstendig integrert i staten. Men samtidig er det på det siste området at det hos Feiring kommer til uttrykk en fullstendig urealistisk tendens som i seg selv sier mye om LO og sosialdemokratiet idag.

Historisk går røttene til Feirings oppfatninger tilbake til Furubotn som også i sin tid foreslo å avskaffe LO. Dette kommer særlig til uttrykk i vekten på samarbeidsorganer for rasjonalisering og effektivisering. Samtidig går det en klar forbindelse fra Feiring til den moderne teknokratiske og strøm linjeformede eurokommunismen som idag belager seg på å spille en ny rolle i Vesteuropa. Poenget er at Feiring ikke er strøm linjeformet nok.

Det vil slå enhver som totalt utopisk å nedlegge LO idag. Men poenget er ikke bare at dette er umulig på kort sikt, det er også umulig for å løse de oppgavene som Feiring vil løse. Dette kommer direkte til uttrykk i en selvmodsigelse i Feirings innlegg. I alle råd og utvalg på bedrifter som Feiring nevner er jo fagforeningene representert. Hvor skulle det bli av disse hvis

LO ble oppløst, ja hvor ble det da egentlig av det høyt priste samarbeidet? Og videre er det grunn til å legge merke til den form kombioppgjørene har fått, nemlig som avtaler mellom staten, LO og NAF, og ikke direkte gjennom et statlig råd. Man må nå engang være minst to også for å kunne klassesamarbeide.

Vår ivrige teknokrat (legg merke til hvordan han skriver som han skulle ta en amerikansk doktorgrad i administrasjonsvitenskap) har ganske enkelt misforstått hele betydningen av den moderne form for klassesamarbeid. At stater direkte er kommet med som en tredje part betyr ikke at LO's rolle på noen måte er blitt mindre. LO er mer nødvendig enn noen gang før for å sikre den politiske kontroll og oppslutning om de tiltak som kapitalen ønsker å sette ut i livet. Uten slike organer ville man lett få en mengde nye og uoffisielle interesseorganisasjoner som sikkert ikke ville være umiddelbart kommunistiske, men som ville bidra til å forkudre bildet.

I de tilfellene der det idag kommer til streikekamper, kan man også klart se at det er apparatets regler som skal hindre at det kommer til streik og at det samme faglige apparat er tiltenkt en avgjørende rolle for å temme det igjen.

Slik gir denne artikkelen et klart bilde av den moderne revisjonismen, nettopp ved det den lar være å ta opp.

KUL I DNS

Også dette semester stiller Kommunistisk Universitetslag til valg i Det Norske Studentersamfund.

DNS har som kjent gjennom en årrekke nå vært en høyborg for småborgersosialistene i det såkalte "AKP". Dette semesteret er KUL den eneste organisasjonen som stiller til valg ved siden av "AKP's Rød Front. Universitetet SV spilte i forrige semester fullstendig politisk fallitt ved sitt kandidatstyre, og makter ikke å stille opp i det hele tatt. De utgjør da heller ikke noe alternativ til sine - riktignok mer militante - småborgersosialistiske forbundsfeller i Rød Front.

For alle kommunister som har stemmerett burde det være en selv-sagt plikt å støtte KUL's kandidatstyre aktivt, og også sørge for å øke stemmetallet på 101 fra forrige semester.

den røde Arbeideren kommer tilbake med intervju med representant for KUL's kandidatstyre i et av de første nr.

den røde ARBEIDEREN

Organ for Kommunistisk Arbeiderforbund
Postboks 2863-Kampen, Oslo 5
Postgiro: 2068427

Trykk: Eget Kontor-offset.

Redaksjon:

Einar Berg
Harald Berntsen
Line Dedichen
Kjell Hovden
Eyvind Viken
Øyvind Horverak

Redaktør: Eyvind Viken.

ABONNEMENTSPRIS:

den røde Arbeideren pr. år - kr.30.
Røde Fane pr. år - kr.28.
Pengene kan betales på postgiro 20 68 427
Merk talongen -A- for avisen og -RF- for Røde Fane

STØTTEABONNEMENT:

den røde Arbeideren - kr. 50 - pr. år
Røde Fane kr. 38.- pr. år

Imperialisme og opportunistisme

Norsk industri og særlig den krise-ramte skipsfartsindustrien får i dag økende innpass på verdensmarkedet takket være den statlige støtten og veiledningen. En slik virksomhet betyr ikke bare økt samarbeid mellom staten og forskjellige kapitalistiske bedrifter, den betyr også en forvandling av klassekreftenes spesielle forhold i Norge i dag. Den betyr en konsolidering av det økonomiske grunnlaget for opportunisten i arbeiderklassen.

Nå er denne opportunisten et allment trekk ved hele den imperialistiske perioden, men det er likevel klart at disse kreftene i dag får ny vind i seilene.

Lenin snakker i forbindelse med utbredelsen av opportunisten i arbeiderklassen om hvordan monopol-konsernene kan skaffe seg ekstraprofitter på det imperialistiske verdensmarkedet. Disse kan de bruke til å gi spesielle fordeler til deler av arbeiderklassen og dermed sikre seg oppslutning fra disse delene. Dette betyr selvsagt ikke at ikke utbyttingen kan øke for alle deler av arbeiderklassen eller at disse arbeiderne lever av å utbytte folkene i de koloniale områdene. Om det finnes lag i den norske arbeiderklasse i dag som kan takke en del av sin lønn for slike ekstraprofitter er derfor i og for seg ikke interessant.

Lenin slo fast at det viktige i forbindelse med opportunisten er at det skapes en konstant og varig økonomisk grobunn under imperialismen for organisasjoner som søker å binde arbeiderklassen til utbytting i verdensmålestokk. Disse organisasjonene var og er de sosialdemokratiske partiene og de sosialdemokratiske fagforeningene.

I forbindelse med "opportunistens dype økonomiske røtter" skrev Lenin: "Det har vist seg i praksis at arbeider-

derklasse-aktivister som følger den opportunistiske praksis er bedre forsvarere av borgerskapet enn borgerskapet selv. Uten deres ledelse av arbeiderne kunne ikke borgerskapet beholde makten." Utifra erfaringene med det moderne sosialdemokrati slik vi kjenner det i dag kan man legge til: Uten deres ledelse av kapitalismen og uten at de samordner denne ledelsen med ledelsen av arbeiderklassen, kan ikke kapitalen bevare sitt herredømme.

Den nye norske utenrikspolitikken overfor u-landa og forsøkene på å skaffe seg nye markeder forsterker denne tendensen ennå mer. Grunnen til at det oppstår en nærmere forbindelse mellom staten og enkelte kapitalistiske bedrifter er at denne eksporten ikke kan foregå uten en statlig formidling. All kontakt må foregå på statsplan enten det dreier seg om eksport av kapital eller varer. Dette er en nødvendig betingelse enten det dreier seg om virkelig nye borgerskap i disse landa som organiserer seg i statshandels-selskaper eller om disse borgerskapene bare er mottakere av kapitaleksport fra de sentrale imperialistiske landa.

Dette betyr for det første at norsk kapital blir knyttet til utviklingen av disse nye borgerskapene og til parasittene i verdenshandelen. Og dermed blir de ansatte i disse bedriftene på en ny måte bundet til det imperialistiske systemet og til utbytting i verdensmålestokk. Dette skaper selvsagt på lang sikt muligheten for en virkelig proletar internasjonalisme, men på kort sikt vil det øke troen på at de umiddelbare problemene kan løses av en norsk imperialistisk ekspansjon med statsgaranti. Dette fremtrer som det eneste alternativ for å redde arbeidsplassene.

Under nykolonialismen er motta-

kerne av kapitaleksport formelt sett selvstendige nasjoner, og eksporten må derfor bli organisert av staten. Det økonomiske fundament for opportunisten blir slik for det andre en økt spore for troen på at staten og statens inngrep er et middel til å bote på krisen under imperialismen. Opportunisten får slik en mer allmenn forankring enn før: tildelingen av ekstraprofitter til spesielle lag blir supplert av troen på at staten kan regulere vekk krisene på verdensmarkedet. Denne oppfatningen blir styrket av at staten griper inn overfor enkelte bedrifter eller hjelper dem der de ikke kan hjelpe seg selv. Av ideologiske grunner blir det ikke lagt noe skjul på denne hjelpen. Det betyr ikke at opportunisten er identisk med oppslutning om DNA eller at den ikke kan gi seg andre former. Det er påtakelig hvordan hele språkbruken i Stortingsmeldingen om forholdet til u-landa (nr. 94.75-76) er et ekko av SF's språkbruk i 60-åra. Særruttalelsene fra SV's Finn Gustavsen og Berit Ås røper heller ikke noen overdreven forståelse for at Norges nye og "positive" forhold til u-landa er et imperialistisk framstøt som må føre til en viss konflikt med tidligere herrer. Den radikale kamouflasje av små imperialistiske lands forsøk på å skaffe seg en plass i sola, er et viktig kjennetegn på den nye opportunisten.

Palme-regjeringas forhold til USA-imperialismen er her det beste eksemplet. Opportunisten i forhold til u-landa som i forholdet til statsinngrep generelt er derfor kjennetegnet av et bestemt forhold mellom SV og DNA.

SV forbereder grunnen ideologisk, både ved utopiske krav om statlig inn- gripen og en flammende kritikk av visse deler av imperialismen. DNA kan benytte disse åpningene til å for-

valte kapitalen så langt det rekker.

For en slik politikk kan aldri være annet enn en stadig lapping på et mot-sigelsesfullt samfunn. Det er derfor vesentlig å avsløre myten om statens evne til å bote på de kapitalistiske krisene. Men dette kan bare gjøres ved en forsterket kamp mot den videre-utvikling og forsterkning av opportunisten som vil bli et resultat av den statlige samordningen av økonomien.

Som Lenin sa i sitatet ovenfor, regjerer borgerskapet i dag bare ved hjelp av borgerlige arbeiderpartier, det er de som forvalter kapitalen, det er de som skal sikre arbeiderklassens lydlighet. Når opportunisten er et grunnleggende fenomen under imperialismen, betyr dette at kommunisistenes oppgaver må være å føre en stadig kamp mot disse tendensene i arbeiderklassen selv, en kamp mot alle de organisatoriske uttrykk for opportunisten, enten de framstår som høyre- eller venstresosialdemokratiske. De tendensene vi ser, bare innskjerper disse hovedoppgavene, å splitte opp arbeiderklassen på et klart politisk grunnlag, å mest mulig skjerpe mot-sigelsen overfor alle opportunistiske organisasjoner for å rive arbeiderklassen ut av deres innflytelse.

KOMMUNISTISK ARBEIDERFORBUND

SENTRAL ADR.:	Postboks 2863 Kampen, Oslo 5 Tlf.: 37 63 60
AKERSHUS:	Marie Nordby Bekkevn. 4 2006 Løvenstad
BUSKERUD:	Peter O. Pedersen Solberggt. 10 B 3000 Drammen
TELEMARK:	Harald Baun 3980 Åby
VEST-AGDER:	Ole Langeland 4652 Øvrebo
SØR-TRØNDELAG:	Ingmunn Eidskrem Singsakerbakken 13 7000 Trondheim
NORD-TRØNDELAG:	Ragnar Kristi- ansen 7510 Skatval

KOMMUNISTISK UNIVERSITETSLAG (KUL)

OSLO:	Postboks 3815 Ullevål Hageby Oslo 8
BERGEN:	Postboks 29 5014 Universitetet 5000 Bergen
TRONDHEIM:	Postboks 1886 Jarlesletta 7000 Trondheim
TROMSØ:	Hanne Edvardsen Postboks 436. 9601 Tromsø

MARXIST-LENINISTISKE UNGDOMSGRUPPER (MLU)

Postboks 41, 1345 Østerås

Nye suspensjoner i NTL

Etter tilråding fra avdelingsstyret i avd. 108/6 (Univ. i Trondheim) vedtok forbundsstyret i NTL 19. jan. å suspendere styret for lokalgruppa ved museet lærerhøgskolen fra alle sine tillitsverv fram til avdelingsårsmøtet i mars. Odd Fjeldsø, som ble suspendert sist sommer, tilhørte samme lokalgruppe.

Striden innen NTL-avdelinga har sammenheng med at den domineres av en sterk høyrefløy med basis i NTH. Etter at det i 1974 ble dannet en lokalgruppe for NLHT/DKNVS, har det vært sterke motsetninger mellom gruppestyret og avdelingsstyret, gruppestyret vedtok før jul støtte til de streikende Hustad-arbeiderne (se drA nr. 14/76), noe de fikk støtte på medlemsmøte for.

Dette er årsak til suspensjonene, selv om det er "uenighet" mellom avdelings- og forbundsstyret i begrunnelsen for suspensjonene. Avdelingsstyret hevder at lokalstyret har "brutt sitt mandat ved å drive utadrettet virksomhet på tvers av vedtak i avdelingsstyret". Forbundet begrunner på sin side suspensjonene med at styret har støttet en ulovlig streik. For vår del tror vi mest på forbundsstyret; tidligere suspensjonssaker viser at de nettopp er et angrep på ulovlige streiker, det våpen fagorganiserte gjennom lokal kamp har til å fremme sine interesser.

Vi oppfordrer derfor alle fagorganiserte, særlig innen NTL, til å protestere mot suspensjonene.

Korrespondent

Heksejakt i NTL

Bekjemp det...

sugersystemets politiske og økonomiske befestning, kolonialismens og nykolonialismens store forsvarer, rasismens inspirasjon og den internasjonale reaksjonens største vakt-hund. Vårt parti holder standhaftig fast ved oppfatningen om at USA-imperialismen er aggressiv og kommer til å forbli det så lenge den har en eneste tann igjen.' (s. 10). Albanerne slår fast at USA's nederlag i Vietnam, Laos og Kampuchea ikke har gjort USA-imperialismen mindre aggressiv. Tvert om kommer den til 'å øke sine anstrengelser etter å erobre tilbake sine tapte stillinger og erobre nye.' (s. 10). Hoxha konkluderer med å si: 'Derfor utgjør, nå som tidligere, den konsekvente og uopphørlige kampen for å avsløre og fordømme imperialismens, med USA i spissen, politikk og tiltetgjøre disse aggressive planer, et uunngåelig vilkår for forsvaret av friheten og sosialismen, for at folkenes revolusjon og frigjøring skal seire' (s. 10). Albanerne tar altså åpenbart avstand fra dem som under påskudd av å bekjempe den russiske sosialimperialismen, toner ned motstanden mot USA's maktstilling i de forskjellige deler av verden.

Men samtidig advarer det mot sosialimperialismen.

'I sin kamp mot USA-imperialismen (for verdensherredømme) setter de sovjetiske sosialimperialistene i verk kontrarevolusjonære konplotter og sammensvergelses mot folkene, de blåser opp konflikter og bidrar til uenighet mellom nasjoner, de streber etter å utvide sin kontroll og sin makt overalt hvor de kan. Vårt parti har uopphørlig pekt på at enhver illusjon eller vakling, uansett hvor liten den måtte være, i holdninga til dagens

Sovjet, får katastrofale følger for de politiske krefter og bevegelser som fortsetter sin tro på Moskvas demagogi og løgner.' (s. 11)

Men albanerne står konsekvent på det standpunkt at en i kampen mot supermaktene ikke må lene seg på den ene supermakten i kampen mot den andre, noe som visse grupper har hatt en tendens til (jfr. AKP's krav om norsk annekasjon av Svalbard under dekke av kamp mot Sovjet). Albanerne uttrykker seg slik: 'Samtidig som en avviser demagogien og den forræderiske taktikken i de sovjetiske imperialistenes 'anti-imperialisme' må vi også forkaste den 'anti-sosialimperialisme' som USA og verdens monopolistiske borgerskap propaganderer. Folkene skal ikke akseptere å bli offer for rivaliteten mellom USA og Sovjet eller bli kasteballer for deres imperialistiske manøvrer.' (s. 8) Dette er sagt med klar adresse til våre hjemlige supermaktsskandaler.

KAMP MOT DET EGNE BORGERSKAPET

Beretninga slår fast at faren for en 3. verdenskrig er stor. Kampen mellom supermaktene om verdensherredømme får stadig større omfang. Samtidig ser en at de kapitalistiske krisene rammer

den kapitalistiske økonomien med stadig større tyngde. Disse forhold gjør at krigsfaren øker, og dette stiller store krav til det internasjonale proletariatet. Albanerne mener at Lenins ord 'Vend våpnene innover. Omdann den imperialistiske krigen til en revolusjonær borgerkrig' i dag må danne utgangspunktet for kommunistenes krigspolitikk. Om dette kan en lese:

'Marxismen-leninismen lærer oss at imperialismen og krigshisserne forsvakes av folkenes revolusjonære kamp. Om den imperialistiske angrepskrigen ikke kan forhindres, er det proletariatets og de revolusjonæres plikt å omdanne krigen til en frigjøringskrig.' (s. 33) 'Uten å bekjempe den indre reaksjon til den er tiltetgjort, går det ikke an å bekjempe den ytre fienden, går det ikke an å unngå krigen.' (s. 34) Alt snakk om å alliere seg med den hjemlige reaksjonen i kampen mot en ytre fiende, blir altså avvist av Hoxha.

DEN 3. VERDEN

Hoxha kommer videre i beretninga inn på en analyse av forholdet mellom supermaktene på den ene siden og andre imperialistiske land på den annen. Han kommer også inn på begrepene 'Den 3. verden' - de 'alliansefrie statene' og 'utviklingslandene'.

Hoxha fastholder den uhyre viktige betydning den 3. verdens land og folks kamp mot imperialismen har for å styrke forholdet mellom verdensproletariatet og det internasjonale borgerskapet. Men bare å konstatere dette, mener Hoxha er utilstrekkelig, og med ettertrykk understreker han:

'Begrepene "tredje verden", "de alliansefrie statene" eller "utviklingslandene" skaper illusjoner blant de brede masser som kjemper for nasjonal frigjøring om at en har funnet en enhet som beskytter det enkelte land mot trusselen fra supermaktene.

Disse begrepene underslår den virkelige situasjon i flertallet av disse land, som, på den ene eller andre måten, er politisk, ideologisk og økonomisk avhengig av begge supermaktene og de tidligere koloniale moderlandene.'

Det pekes her på det viktige faktum at til tross for den tredje verdens progressive betydning i verdensmålestokk hersker det i en rekke av disse land hard undertrykking. Eksempler her er Iran, Chile, og som påvist i forrige nr. av drA, Egypt. Albanerne avviser med dette de ivrigste supermaktsskandalerens teorier om at utviklingslandenes kamp for utvida fiskerigrense entydig er progressiv. AKP's søsterorganisasjon i Sverige, SKP, har fanatisk påstått at Chiles kamp for 200 miles fiskerigrense var så progressiv at enhver boykott av juntaen var kontrarevolusjonær. Slike grupper har fått svar på tiltale fra Hoxha.

DEN PROLETARISKE INTERNASJONALISMEN

Gjennom hele beretninga blir viktigheten av å holde den proletariske internasjonalismen i hevd sterkt betont. Albanerne uttrykker klart sin solidaritet med de andre sosialistiske land, verdensproletariatets kamp mot det internasjonale borgerskap, samt med de undertrykte land og folks kamp for frigjøring. I den proletariske internasjonalismens navn har Albania utviklet gode forbindelser med de nydemokratiske statene og med land som har frigjort seg fra imperialismen. Betydningen av den internasjonale kampenheten blir også betont:

'Proletariatet og alle som er for revolusjon og sosialisme, må knytte sin kamp sammen med folkenes kamp for frigjøring og uavhengighet. Dette kan bare gjøres gjennom at man kjemper mot borgerskapet i det egne landet, gjennom at man kjemper mot imperialismen og dens røverkriger.'

Svalbard... Forts.fra side 1

på å settes inn i Atlanterhavet. For å komme ut i Atlanterhavet må skipene passere havområdene mellom Svalbard og Nord-Norge. USSR's sektorkrav sikt nettopp mot å garantere denne utfartsmuligheten.

I krig vil disse formalitetene være av liten betydning, men det er en kjent sak at f.eks. flåtemanøvre brukes som politisk pressmiddel også i fredstid.

Norges midtlinjekrav sikter selvsagt bl.a. mot å øke den norske kontrollen over de aktuelle områdene.

Økonomisk: I øyeblikket har man ikke full oversikt over ressurs situasjonen i området. Men de fleste regner med at områdene rundt Svalbard kan bli viktige oljekilder i årene framover. Dessuten er det tradisjonelt viktige fiskeområder. Spørsmålet om kontri

Spørsmålet om kontroll over nordområdene vil derfor ganske sikkert bli av stor økonomisk betydning. En eventuell innlemmelse av Svalbard i Norge ville innebære monopolisering av naturrikdommene der for det norske borgerskapet. Tilsvarende er striden om havområdene en strid mellom det norske og det sovjetiske borgerskapet om mulighetene til å utnytte ressursene.

En egen norsk linje.

Det har blitt god tone innen grupper som f.eks. SV og AKP å anse enhver styrkelse av norsk kontroll over industri, ressurser og økonomisk virksomhet overhode, som progressiv.

I tråd med dette vil et økt norsk selvstendig engasjement f.eks. på Svalbard sees som et uttrykk for styrkelse av den norske arbeiderklassens kontroll over Svalbard. F.eks. AKP er den fremste til å kreve selvstendig norsk opptreden i nord, først kaste ut USSR, så kaste ut USA. Nå er imidlertid situasjonen den at det norske borgerskap meget vel kan tenkes å slå inn på en linje i retning av AKP/SV's

selvstendighetsdrømmer. Spørsmålet om graden av selvstendighet som den norske borgerstaten legger opp her, er bare et spørsmål om i hvilken grad det norske imperialistiske borgerskapet har økonomiske interesser i dette området, som det ikke deler med sine alliansepartnere i vest - Europa og USA, og dessuten er i stand til å hevde disse.

Om nettopp dette er tilfelle i nordområdene. En selvstendig norsk kontroll over den sannsynlige oljeutvinningen i nord vil sikre investeringsfelte for den norske kapitalen i en tid da overakkumulasjon skaper de største problemer for de fleste andre imperialistiske lands borgerskap.

Som sagt så har det da også fra ledende folk innen DNA blitt lansert ideer om mer selvstendig opptreden, med den samme tendensen som AKP representerer og som SV, SF har forfektet i alle år med sine påstander om at små (imperialist)land har felles interesser mot stormaktene.

I boka 'Norges havretts- og ressurspolitikk' utgitt av toneangivende kretser innenfor utviklingen av Norges politikk på dette området, skriver Kaare Sandegren, tidligere LO's internasjonale sekretær og ironisk nok nestformann i 'arbeiderbevegelsens internasjonale støttekomite' om norsk utenrikspolitikk i nordområdene: 'Alt i alt peker forholdene ut for oss en linje i sikkerhetspolitikken hvor vi må bygge på egne vurderinger, på norsk planlegging, på betydningen av våre egne handlinger, og legge opp til en norsk linje - selv i allianseforholdet til De Forente Stater og samarbeidet i NATO. Noe nytt i historien er dette ikke men i den bevegelige situasjon som vi står framfor med så alvorlige internasjonale sikkerhetsspørsmål, er en slik holdning best for alle parter' (s. 168. Understrekninger K.S.)

AKP's tilslutning til denne linjen er en illustrasjon på at selv om småborgerskapet aldri så mye retter harde politiske angrep på borgerskapet og staten, så representerer de ikke noe selvstendig politisk alternativ, men vil i konsekvens måtte støtte opp om borgerskapets politikk.

Kommunistenes stilling.

Kommunistenes stilling baserer seg ikke på noe prinsipielt syn på midtlinjeprinsippet eller på graden av norskhet i Nordishavet.

Synet på det nasjonale spørsmål må danne utgangspunktet for vår vurdering av motsetningene. Generelt kan det sies at kommunistenes stilling til nasjonen faller i to faser. Disse to faller sammen med to faser i nasjonenes historie.

1. Når kapitalismen oppstår, enten i kamp mot føydalismen eller som nasjonal kapitalisme i kamp mot imperialismen, kan dette bare skje ved etablering av selvstendige nasjonalstater. Nasjonalstatens dannelse er her en progressiv foreteelse fordi den legger grunnlaget for utvikling av produktivkreftene, derunder proletariatet, og fordi den er forutsetningen for politisk demokrati. I den 3. verden idag faller denne fasen sammen med opprettelsen av såkalte ny-demokratiske stater. Kommunistene støtter disse lands nasjonale krav, f.eks. om å vinne havområdene utenfor kysten for på den måten å legge grunnlaget for nasjonal industri.

2. De imperialistiske nasjonalstater fremmer ingen progressive nasjonale krav, tvert om så er disse nasjonenes krav alltid et uttrykk for forberedelsen til å nyopplede verden seg imellom eller for å styrke seg økonomisk i konkurransen med andre nasjoners borgerskap.

Det er ikke her et spørsmål om å vurdere hvert enkelt nasjonalt krav

fra et imperialistisk land for å se om det skulle være progressivt eller reaksjonært. Den imperialistiske nasjonalstaten er i seg selv et uttrykk for en kapitalisme som politisk er blitt reaksjonær. Det er derfor ikke mulig å støtte et eneste positivt krav fra en slik stat uten å støtte dens imperialistiske borgerskap. Den eneste støtten en slik stat kan få fra kommunister er en negativ anerkjennelse av dens rett til å eksistere overhode, anerkjennelse av den nasjonale selvbestemmelsesretten.

Ut fra dette er det åpenbart at kommunistene ikke kan støtte noen hverken norske eller sovjetiske nasjonale krav i nordområdene.

Når Norge søker å gjennomføre midtlinjedeling av Barentshavet er ikke dette for å realisere et rettferdig rettsprinsipp. Dersom Norge skulle gå til full annekasjon av Svalbard ville dette ikke være et progressivt uttrykk for konsolideringen av en nasjonalstat. Et standpunkt til slike foreteelser vil måtte ta utgangspunkt i den historiske fasen den norske nasjonalstaten og det norske borgerskapet befinner seg i ikke i abstrakte rettsprinsipper. En slik vurdering, som nettopp er konkret fordi den ikke tar utgangspunkt i abstrakte nasjonalitetsprinsipper eller påstander om områdes naturlige nasjonale tilhørighet, men i den aktuelle nasjonens historiske plass i klassekampen, vil vise at ingen nasjonale krav kan fremme arbeiderklassens interesser i Norge, men vil tvert om måtte styrke det imperialistiske borgerskapet som arbeiderklassen ikke har noen felles nasjonale oppgaver med. Vi stiller oss derfor likegyldige om delingen av Barentshavet skjer etter midtlinje eller sektorprinsippet, og vi gir ikke tilslutning til noe krav om revisjon av Svalbard-traktaten.

8. MARS... Forts. fra side 1

hetlige interesser. Tvertimot slike feministiske talemåter hevder sosialistene at også kvinner (selvfølgelig) tilhører forskjellige klasser og som sådan har motstridende interesser. Selv om det reint allment kan sies at også kvinner i borgerskapet på et eller annet vis er "undertrykt" og at det eneste som kan oppheve også denne undertrykkingen er sosialisme, så innebærer ikke det noe mer enn å si at hele menneskeheten - alle mennesker som individer - har interesse av sosialismen. Som medlemmer av andre klasser enn arbeiderklassen har de det selvfølgelig ikke og vil dermed motarbeide den sosialistiske revolusjon og arbeiderklassens selvstendige revolusjonære organisering.

De to togene fører seg dermed inn i rekken av borgerskapets og småborgerskapets forsøk på å tilsløre klassemotsetningene og hemme proletarkvinnenes kamp sammen med den øvrige arbeiderklasse. Når de to demonstrasjonstogene i år (om mulig) går enda lenger i feministisk retning enn i fjor, er dette ikke tilfeldig, men henger nøye sammen med det kraftige oppsvinget i arbeiderklassens kamp det siste året og med borgerskapets og småborgerskapets tilsvarende økte behov for å kanalisere spenning og misnøye over på andre og tilslørende områder. 8 mars er det kvinnespørsmålet som tas i bruk for dette formål.

FELLES PAROLEGRUNNLAG

Når det gjelder de konkrete kravene som kjøres fram i plattformene som f.eks. krav om sjølbestet abort, gratis barnehager til alle barn, 6 timers arbeidsdag for alle o.l. fortjener de selvsagt full støtte fra kommunistene (arbeidstidsforkortelse vel å merke med full lønnskompensasjon). Men det er ikke

bare et spørsmål om hva som kreves, men også hvordan og hvorfor. Vi støtter ikke disse kravene ut fra at de angår alle kvinner i like høy grad. Vi vil kjempe fram slike krav for å styrke arbeiderklassens posisjoner og ikke fordi det er snakk om "kvinnerettigheter". Kampen for kravene og gjennomføringen av disse må brukes til å skjerpe motsetningen mellom arbeiderklassen og kapitalistklassen - herunder inkludert kvinnene i kapitalistklassen.

Opp mot paroler som sprer illusjoner om det kapitalistiske systemets muligheter til å skaffe arbeid til alle ("kvinner krever rett til arbeid", "Ennå blir vi brukt som arbeidskraftreserve") må kommunistene hevde og propagandere at det bare er sosialismen kommunismen som kan sikre alle det nødvendige utkomme og arbeid. Som kjent har heller ikke menn "rett" til arbeid under kapitalismen!

8. MARS-KOMITEENES "RADIKALE" TILLEGGSPAROLER

På ett punkt skiller de to plattformene seg fra hverandre i det AKP's 8. mars-komiteer kvinnefront har med paroler om "kamp mot fascismen og imperialismen". Dette uttrykkes gjennom "Kamp mot all imperialismen", "Støtt det chilenske folks kamp mot fascismen", "Forby Norsk Front".

Når SV's Brødråd og det reserende "samarbeidsutvalget" ikke har funnet å kunne ha med en parole om fascisme og "Forby Norsk Front" må det være uttrykk for tilbaketrekning hos denne feministfraksjonen. Den "Kinder, Küche, Kirche"-ideologi fascistene står for går på tvers av de borgerlige kvinnesaks:kvinnenes krav og må derfor kun sees som et borgerlig-demokratisk krav slik det i denne sammenheng kjøres fram.

Når det gjelder kampen mot im-

perialismen, kommer denne tilsynelatende radikale parolen fra AKP i, sitt rette lys når vi ser bakgrunnen for den: "Imperialismen er den fremste fiende av kvinnene i den 3. verden".

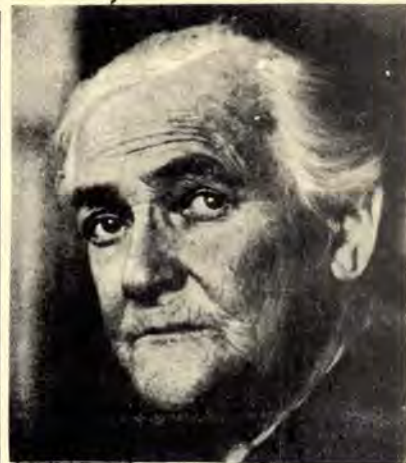
Finnes det virkelig ikke kvinner i kompradorborgerskapet i den 3. verden? Har også de objektive interesser av å knuse imperialismen fordi - fordi de har et annet kjønn enn sine mannlige klassefeller? Og hva med kampen mot det imperialistiske Norge? Dette eksisterer som kjent ikke i følge Kvinnefrontens "imperialismeanalyse": Imperialismen er i følge denne AKP-fronten "utenlandst kontroll over små land som Norge og Island"! Ergo er Norge ikke imperialistisk, ergo er kampen mot imperialismen her i Norge ikke viktig!

KOMMUNISTENE MÅ GJENREISE 8. MARS SOM ARBEIDERKVINNENES INTERNASJONALE KAMPDAG

Å støtte et av de to demonstrasjonstogene 8. mars - likegyldig hvilket - er å støtte opp om den funksjon den borgerlige kvinnebevegelse alltid har hatt: å dra arbeiderkvinnene bort fra kampen mot det kapitalistiske system og inn i samarbeid for å reformere det samme. Eller som Clara Zetkin, lederen teoretiker og politiker i den Kommunistiske Internasjonale, formulerte det:

"Den organiserte kvinnesaks kontrarevolusjonære makt beror ikke på bourgeoisidamenes sammenslutning, men på den skuffende, lammende innflytelse på de store arbeiderkvinnemasser, hvis vilje og handling blir konsentrert om kampen mellom de to kjønn for å reformere samfunnet i stedet for kampen klasse mot klasse for revolusjonen."

Kommunistene må i sammenheng

CLARA ZETKIN

med 8. mars og ellers avgrense seg fra den borgerlige og småborgerlige kvinnebevegelse. Vi må støtte og kjempe fram konkrete krav som kan styrke arbeiderkvinnene og dermed styrke den samlede arbeiderklasse i kampen for revolusjonen. Kvinnene i arbeiderklassen må dras inn i den øvrige arbeiderklassens faglige og politiske organisasjoner slik at de kan fungere som en progressiv kraft i kampen for sosialismen og ikke slik de av forskjellige grunner faktisk har fungert: som et tilbake-liggende, hemmende element. I dette må vi søke å trekke med også kvinner fra andre klasser og lag. Men dette må skje ikke ut fra at de støtter kampen som "kvinner", men som individer som har inntatt arbeiderklassens standpunkt. Opp mot den tilslørende reaksjonære parolen "kvinner og kvinner - sammen er vi sterke" må kommunistene sette: ARBEIDERKLASSENS KVINNER OG MENN - STÅ SAMMEN I KAMPEN MOT BORGERSKAPETS KVINNER OG MENN!

GL

Forts. fra forrige side.

Dette er også den mest effektive og direkte støtte proletariatet kan gi folkenes frigjøringsbevegelse." (s. 19)

Beretninga som vi her har gitt noen korte utdrag fra kan fås i sin helhet

Siste nytt fra SKP: Styrk forsvaret!

AKP(m-l)'s svenske broderorganisasjon, det såkalte Sveriges 'Kommunistiska' Part (SKP), har nå nådd nye høyder i sin støtte til det borgerlige voldsapparatet. Støtta er satt fram under dekke av å kjempe mot sosialimperialismen. SKP har til og med kommet med forslag for å gjøre det svenske forsvaret mer effektivt. I sin avis 'Gnistan' (4.-10. februar 1977) presenteres det siste forslaget som går ut på at en ikke skal satse så sterkt på utbygging av kampfly. "I stället ska ressurser satsas på en kraftig utbyggnad av robotforsvaret, samt en utökning av antalet kvalificerade infanteribrigader i krigsorganisationen". Videre fortsetter gruppa i 'Gnistan' 27.-28. oktober 1976: 'Repbövingarna är inte meningslösa. Inte heller den almänna värnplikten. Sverige är värt att försvara mot varje angripare... Och ett effektivt försvar kräver hela folkets deltagande, samt militärt kunnande och slagkraft. Därför är inte repbövingar som denna meningslös'. På bakgrunn av denne støtta til det imperialistiske svenske borgerskapet er det ikke overraskende at den militære ledelsen i Sverige i en rapport har uttalt seg positivt om SKP, i motsetning til de progressive krefter som bekjemper det borgerlige voldsapparatet.

ved bestilling til VENNSKAPSSAM-BANDET NORGE-ALBANIA. Postboks 8303 Hammersborg Oslo 3

Sitatene i denne artikkelen er oversatt fra det svenske Albanien-informasjon nr. 12 13-76

En av SKP's gallionsfigurer Jan Myrdal uttalte i 'Gnistan' 7.-13. november 1975: 'En bred folkelig enhet til försvar för den nationella suveräniteten mot hotet från Sovjetunionens imperialism innebär alltså att i vissa givna lägen och för en viss bestämd politik ge starkt stöd även åt sådana politiker som i en annan situation låtit och kan låta fängsla oss för sin karriärs skull (!!). Det låter estetisk tiltalande men politik är inte en fråga om estetik'. Vi kan med en gang si oss enige med Jan Myrdal og SKP i at dette ikke låter 'estetisk'. Dette er rein nasjonalisme skjult under sosialistiske frase - med andre ord er det snakk om nasjonalsosialisme. At SKP nå er på veg ut av svensk politikk skal vi bare glede oss over.

AKP(m-l) er imidlertid blitt hengende etter sin broderorganisasjon og bør derfor umiddelbart ta seg sammen. Det holder ikke med angrep på Svalbardtraktaten og krav om norsk annekasjon av Svalbard. En parole som f.eks. "gjenreis Norges velde" skulle imidlertid kunne hjelpe betraktelig. Vi vil imidlertid advare AKP om at kravet om norsk annekasjon av Jämtland og Härjedalen vil kunne føre til kluss med broderforbindelsen til SKP. - Men hva gjør en ikke for å forsvare nasjonens interesser.

Krasnij

Skånland... Forts. fra side 1

tariffoppgjør med staten, og har forsøkt å kontrollere den lokale lønns-gliding ved å kalkulere med en begrenset gliding i det kombinerte oppgjøret, fant det nå opportunt å tilbakevise Skånland med at hans nye forslag ville være i motstrid med den "frie handlingsrett"(!)

Bakgrunnen for denne fornyede omsorg for den "rett" som forlengst er opphevet av dem selv, er selvsagt bl.a. at hvis Skånlands forslag skulle bli gjennomført, ville de store tariffoppgjørene ikke lenger kunne gå gjennom like smertefritt som nå. Hva ville f.eks. Jern og Met-arbeiderne kreve ved tariffoppgjørene hvis de ikke lenger kunne basere seg på lokale avtaler og lønns-gliding i sine krav?

Bakgrunnen er videre at så lenge kapitalen her i landet er såpass oppsplittet som den er, og konkuransen om arbeidskraften følgelig fortsatt er et viktig moment, ville Skånlands "straffeskatt" bli en realitet og en hard belastning på mange bedrifter. Skånlands forslag forutsetter en langt mer framtrreden sentralisering av kapitalen på statens hender, en tilnærmet statsmonopol-kapitalistisk økonomi, og den vil det enda ta mange, mange harde nappetak mellom DNAs byråkratkapitalister og Høyres gammeldagse privatkapitalister før er realisert. Ikke minst vil Skånlands forslag forutsette et statlig voldsapparat og en vedvarende fascistisk terror rettet mot arbeiderklassen som makt-haverne foretrekker ikke å snakke høyt om foreløpig.

Like utopisk - og enda mye mer idylliserende - var den andre muligheten for samarbeid mellom arbeid

og kapital som Skånland antydte, nemlig "å la lønnstakerne få en lang og større innflytelse i og ansvar for den enkelte bedrifts økonomiske ledelse, herunder også lønnsnivået, samtidig som systemet med lands-omfattende lønnsavtaler ble avviklet".

Dette betyr ikke at Skånland står alene med sin bekymring over det eneste som staten, LO og NAF ennå ikke har skaffet seg kontroll over, nemlig lønns-glidingen.

Staten v. DNA-regjeringa og finansminister Kleppe går bare langt mer realistisk og planmessig til verks enn Skånland og hans luftslott. Siste tiltak langs denne vegen er blitt lagt fram av Regjeringen i retningslinjene for prismyndighetenes virksomhet i år. Det går ut på å gi prismyndighetene instruks om å være tilbakeholdende med å godta pris-økninger som begrunnes i lønnstillegg ut over de tariffbetingede tillegg, altså på denne måten å hemme lønns-glidingen.

For arbeiderklassen er lærepengen av alt dette klar. Staten, LO og NAF har kontroll med tariffoppgjøret, men deres ømme punkt er fortsatt den u-tarifferte lønns-glidingen. Fienden må angripes der den står svakt, og det er nettopp overfor lokale lønnskrav og lokal lønnskamp. De "ulovlige" streikene viser veien!

Hovedavtalen med Oslo kommune sagt opp

Den nye hovedavtalen mellom Oslo Kommune og Norsk Kommuneforbund har vi behandlet flere ganger i den røde Arbeideren, og vi har hevdet at den er viktig fordi den legger opp til tilsvarende korporative framstøt overfor de øvrige fagorganiserte. Nå er denne avtalen med overveldende flertall vedtatt oppsagt fra 1. mai. Tilsynelatende er dermed problemet med dette korporative utspillet løst. Vi har snakket med Kleiv Fiskvik, som er ekskludert fra Norsk Kommuneforbund, i anledning dette.

KF: Feilen var selvsagt at tillitsmennene overhodet gikk med på å drøfte en hovedavtale. I selve avtaleformen ligger det en åpenhet overfor arbeidsgiverne, som alltid er interessert i å forplikte tillitsmenn på ulike måter og dermed kontrollere dem. Derimot kan vi ikke avvise alle tiltak for å sette på papiret tillitsmenns rettigheter f.eks. til å ta seg fri fra jobben. Men slike rettigheter er allerede innarbeidet i overenskomsten mellom Oslo Kommune og Kommuneforbundet. Derfor mener jeg at vi både nå og i framtida må gå inn for å avvise en slik hovedavtale prinsipielt. På basis av overenskomsten kan vi gå inn for mer rett til fri, men vi må avvise alle forpliktelser 'til gjengjeld'.

drA: Men dette perspektivet er ikke særlig utbredt. Argumentasjonen mot Hovedavtalen da den nylig ble avvist, var i stor grad formell og innrettet mot Kommuneforbundets framgangs-måte, i stedet for mot avtalens innhold.

KF: Da NKF sendte avtalen ut til høring i sin tid, kom det ingen prinsipielle innvendinger. Heller ikke den daværende SEF-ledelse under Folkvord sendte inn noe alternativ eller prinsipiell avvisning. De arkiverte avtalen - enkelt og greit. Den formelle og svake argumentasjonen mot avtalen er en av grunnene til at

den vil innfinne seg på nytt, temmelig lik den gamle. Forbundet vil hevde at kritikken gikk på §§9 og 10. Derfor kan de modifisere disse litt og ta med hele resten.

drA: Vi tror også at de samme framstøtene vil komme igjen i nye former. Når vi tror det, er det ikke fordi vi mener at forbundsledelsen er representert av spesielt onde og maktlystne personer. Vi ser en klar sammenheng til den kombinerte oppgjørformen, og vi forklarer dette ut fra den moderne kapitalismens behov for økte statsinngrep. Derfor sier vi også at den korporative utviklinga skjer med nødvendighet.

KF: Så lenge arbeiderklassen ikke bryter denne utviklinga gjennom å gjøre revolusjon og opprette proletariets diktatur, foregår den med lovmessighet. Likevel må vi søke å bremse på utviklinga og forberede oss gjennom å utvikle en sterk faglig opposisjon.

drA: Hvilke paroler kan brukes til dette. Kan man f.eks. gå inn for å 'gjennreise LO som kamporganisasjon'?

KF: Nei, LO's struktur gjør denne parolen til en klar illusjonsparole, som må avvises.

drA: Parolen 'Styrk fagbevegelsens kampkraft' eller liknende formuleringer vil ingen være enig i. Men nettopp derfor kan den ikke stilles uten å konkretiseres på en eller annen måte. Nå har du avvist én vanlig tolkning av parolen. Hva mener du om fortolkningen 'gjør fagforeningene til kamporganisasjoner'?

KF: Jeg kan være enig i at også dette vil bli vanskelig ettersom nye korporative framstøt melder seg. Likevel tror jeg parolen kan brukes.

drA: Mener du at det er mulig å få legal godkjenning for foreninger på tross av det LO har bestemt?

KF: Når det gjelder streiker, er det klart at vi ikke kan få legalisert dem.

Hvordan skulle det gått med streikene i Kjemisk om styret hadde forsøkt å bli sittende, det ville bare vært tull! I SEF ble denne feilen begått to ganger. Første gang kunne det riktignok argumenteres taktisk, fordi man da kunne ta forbundsstyret på det legale. Andre

gangen handlet forbundet langt klokere og nøydde seg med å oppfordre til å legge ned den politiske demonstrasjonsstreiken. Da skulle selvfølgelig styret nedlagt sine verv øyeblikkelig. Barnehagepersonalet er ikke dummere enn at de da hadde forstått at styret nedla sine verv nettopp fordi de ville støtte kampen deres. Men for legalister, folk som har den lovlige linjen som prinsipp, stiller saken seg annerledes. Der ser det som den sentrale oppgaven å føre kampen innenfor borger samfunnets institusjoner. Arbeidsretten f.eks. Derfor er det helt konsekvent når den gule foreninga til Folkvord i disse dager planlegger å gå til rettssak mot kommuneforbundet!

drA: Vi mener at man må avvise parolen om å 'danne kampforeninger' også. I sin konsekvens kan den bare praktiseres slik Folkvord & Co. har vist.

KF: Det nytter i alle fall ikke å stille parolen når man ikke har de fagorganiserte med seg. Hvis det overveide flertall av de organiserte i Kommuneforbundet, både i SEF og SAP, og hvis industriarbeiderklassen og de proletære elementene i NKF hadde hatt forståelse for dette, ville saken ha stilt seg annerledes. Inntil da får man avpasse politikken etter situasjonen. Tenk på Spania og arbeiderklassens stilling der. Arbeiderkomiteene sikrer arbeiderne makt på tross av de korporative organene! Dette skulle da ikke være så vanskelig å forstå. Derfor skjønner jeg ikke hvordan AKP kan finne på å gjøre en så stor fiasko som de har. Er AKP sentralt så dumme, eller er de blitt lurt? Sannsynligvis er situasjonen nå et uttrykk for deres svakh

Kommuneforbundet hadde tatt blomsten av kadrene. Følgelig kunne de ikke føre kampen videre med nye ledere, men måtte avpasse kampen etter ledernes nye situasjon. Derfor måtte de altså danne en gul "kampforening" utenfor LO.

drA: Når vi skal konkretisere hva vi mener med å styrke fagbevegelsen - dvs. styrke den fagorganiserte arbeiderklassens situasjon - gjør vi det gjennom parolen: Sett det faglige apparatet til side!

KF: En slik konkretisering er riktig. Men det må ikke få bety at en ikke utnytter de muligheter apparatet gir.

drA: Egentlig kan man bare utnytte apparatet når man har som prinsipiell linje å avvise det. Alt annet vil være et knefall for de interesserte apparatet er satt til å forsvare. Dette vil bli klarere for flere etter hvert. Spørsmålet om legale/i illegale metoder blir nødvendig å drøfte på stadig flere områder. Ettersom kampen skjerper seg, vil det tradisjonelle fagforeningsdemokratiet også innsnevres, på samme måte som det borgerlige demokratiet allment vil strammes til. Hovedavtalen er et uttrykk for at de korporative tendensene innen fagbevegelsen ligger foran tendensen i det borgerlige lovverket forøvrig.

KF: Tendensen er klar. I Oslo Kommune viser man klart at fagapparatet 'går foran'. Derfor må f.eks. også arbeidervernloven forandres hevder de. Jeg tror heller ikke at de legale rammene om faglig virksomhet vil kunne utvides, snarere tvert om. Hovedtendensen er at når kampkraften skjerpes, vil det legale fagforeningsdemokratiet innsnevres. Likevel tror jeg det er mulig å gå inn for en taktisk parole om forsvaret av fagforeningsdemokratiet.

drA: Vi mener at hovedaspektet ved all faglig virksomhet må være den langsiktige revolusjonære strategien. Den må ikke gå tapt, og en kortvarig seier av taktisk karakter kan ikke oppveie et slikt tap.

KF: En ting er i alle fall klart: Vi skal ikke ha noen ny hovedavtale, og vi må agitere mot alle tendenser til at den kommer. Og denne kampen skal reises på prinsipielt grunnlag rundt omkring i fagforeningene.

Hustadstreiken: Vold og terror

Under denne overskriften retter Adresseavisens lederskribent den 10. 2. sine angrep mot de streikende Hustadarbeiderne. Som Høyre-avis er vi vant til at Adresseavisen under dekke av å vise "samfunnsansvar" angriper ethvert forsøk fra arbeiderklassens side på å bedre sine lønns- og arbeidsforhold. Når vi nå er tvunget til å reagere, er årsaken at JB denne gang går et skritt lenger enn vanlig. Vi benekter ikke at streiken ved Hustad er 'ulovlig'. Enhver streik i Norge er i regelen 'ulovlig'; den legale streikeretten eksisterer tilnærmet bare på det papir den er skrevet på. Alle som har kjennskap til arbeidstvistslovgivningen vet at den dømmer enhver streik på tvers av LO-apparatet som "ulovlig". Om dette i et fåtall konflikter ikke er tilstrekkelig, så kommer Stortinget inn med lov om tvungen voldgift. I regelen gjensstår derfor bare den 'ulovlige' streiken, på tvers av Hovedavtale og borgerskaps lovverk.

Sjelden har vi sett borgerskapet tone flagg så åpent som når JB skriver: 'De (Hustad-arbeiderne) er derfor ikke lenger streikende arbeidere, bare allminnelige demonstranter'. Og når Adresseavisen til slutt i lederartikkelen skriver at 'Situasjonen ved Hustad ikke er noen arbeidskonflikt, men en politisk konstruert situasjon', viser Adresseavisen sin sanne arbeiderforakt. 'Konstruert' - av hvem? Tror JB at arbeidere streiker for moro skyld?

Vi ser ingen grunn til å moralisere over Adresseavisens standpunkt, den fremmer bare sine egne klasseinteresser. Men alle klassebevisste arbeidere bør merke seg at det ikke bare er et angrep på Hustad-arbeiderne, men mot enhver faglig kamp. Hustad-streiken er liten og svak; ville Adresseavisen våge å skrive det samme om de 200 bryggerarbeiderne i Oslo som også var i 'ulovlig' streik?

Kommunister er ikke motstandere av det Adresseavisen kaller 'terror' mot

streikebrytere, det er ofte berettiget. Vi tror imidlertid ikke at AKP's 'solidaritetsdemonstrasjoner' bidrar til å styrke Hustad-streiken. Visstnok ønske vi all mulig jøvelskap over streikebrytere, men vi kan ikke støtte at AKP's 'streikestøttekomiteer', som i følge plattformen består av 'ungdom under utdanning og folk i boligstrøk', opptrer på vegne av arbeiderklassen. Når streiken har liten støtte, bidrar slike aksjoner bare til å isolere de streikende og tvinge dem inn i AKP's 'streikestøttekomiteer'.

På tross av AKP's provokasjoner støtter Kommunistisk Arbeiderforbund selvsagt Hustad-arbeidernes streik og de krav de har stilt. Det betyr ikke at vi nødvendigvis er enig med alt Hustad-arbeiderne står for. Når kommunister kritiserer, er ikke formålet å moralisere over andres feil, eller å toe sine egne hender. Det er åpent tilfellet med SV NKP's 'kritikk', som i realiteten er et angrep på Hustad-arbeiderne. Vår kritikk tar sikte på å styrke kamp de streikende fører, og til det er Adresseavisen lite egnet.

Streiken ved M. Hustad & Co er en streik rettet mot arbeidsforhold som burde tilhøre forrige århundre. Det er disse elendige arbeidsforhold og ledel-

sens trakassering av de ansatte som streiken retter seg mot. Det er i enhver arbeiders interesse at lokale 'føydalherrer' som Hustad får merke at arbeiderne ikke finner seg i alle overgrep fra kapitalens side.

Hustad-streiken har i dag en begrenset støtte i fagbevegelsen. For å føre streiken fram til seier, må denne støtten mangedobles. Lokale klubber, særlig innen NNN, må derfor uttrykke sin solidaritet med de streikende Hustad-arbeiderne.

KLASSESOLIDARITET MOT KAPITALENS OFFENSIV!

STØTT DE STREIKENDE HUSTAD-ARBEIDERNE!

for Kommunistisk Arbeiderforbund i Trondheim

Dette inserat er sendt til Adresseavisen, men er ennå ikke kommet på trykk.

